

დანიელის წიგნი — ორმოცდაერთი

პავლეს წინასწარმეტყველური მსახურება: ძველი ისრაელის სულიერ
ისრაელთან დაკავშირება

Jeff Pippenger

2024-01-05

მოციქული პავლე იყო დამაკავშირებელი რგოლი ძველ ისრაელსა და სულიერ
ისრაელს შორის, რადგან მისი მსახურება, მისი სახელი, მისი პირადი გარემოებანი და
მისი წინასწარმეტყველური საქმე ყოველივე ამ ჭეშმარიტებას მოწმობს. იგი თავის თავს
მოციქულთა შორის უმცირესად მიიჩნევდა, რადგან დევნიდა ღვთის ერს.

ვინაიდან მე ვარ უმცირესი მოციქულთა შორის, და არა ვარ ღირსი მოციქულად
წოდებისა, რადგან ვდევნიდი ღვთის ეკლესიას. 1 Corinthians 15:19.

სახელი, რომელიც მოქცევისას მიენიჭა, იყო პავლე, რაც ნიშნავს „მცირეს“ ან „პატარას“,
ვინაიდან იგი მოციქულთა შორის უმცირესი იყო. თუმცა მისი თავდაპირველი სახელი
იყო საული, რაც ნიშნავს „არჩეულს“.

მაშინ ანანიამ მიუგო: უფალო, ბევრისგან მსმენია ამ კაცის შესახებ, რამდენი
ბოროტება უყო მან შენს წმიდებს იერუსალიმში; და აქაც აქვს მას უფლებამოსილება
მღვდელმთავართაგან, რათა შეკრას ყველა, ვინც შენს სახელს უხმობს. ხოლო
უფალმა უთხრა მას: წადი, რადგან იგი ჩემთვის რჩეული ჭურჭელია, რათა ატაროს
ჩემი სახელი წარმართთა, მეფეთა და ისრაელის ძეთა წინაშე, საქმეები 9:13–15.

საული იყო „რჩეული ჭურჭელი“, რათა სახარება წარმართთათვის ეტარებინა, მაგრამ
პირველად უნდა მოქცეულიყო და პავლედ (პატარად) დამდაბლებულიყო, რადგან მას
ძალმოსილი ყოფნა დასჭირდებოდა. პავლე აცნობიერებდა, რომ მისი ძალა მის
სიმცირეში, ანუ მის სისუსტეში, იპოვებოდა.

და რათა გამოცხადებოდა სიმრავლის გამო მეტისმეტად არ ავმაღლებულიყავი,
მომეცა ეკალი ხორცში, სატანის მოციქული, რომ მტანჯოს, რათა მეტისმეტად არ
ავმაღლებულიყავი. ამის შესახებ სამგზის ვევედრებოდი უფალს, რომ
განმშორებოდა იგი. და მითხრა მე: ჩემი მადლი გეყოფა შენ, რადგან ჩემი ძალა
უძლურებაში სრულყოფილდება. ამიტომ უდიდესი სიხარულით უფრო ჩემს
უძლურებებში დავიქადნი, რათა ქრისტეს ძალა დამკვიდრდეს ჩემზე. ამიტომ
ქრისტეს გულისათვის კმაყოფილი ვარ უძლურებებით, შეურაცხყოფებით,
საჭიროებებით, დევნებითა და შევიწროებებით; რადგან როცა უძლური ვარ, მაშინა
ვარ ძლიერი. 2 Corinthians 12:7–10.

საული „არჩეულ იქნა“, მაგრამ იმისათვის, რომ ძლიერი ყოფილიყო, იგი მცირედ იქნა
ქმნილი (პავლე). იგი არჩეულ იქნა, რათა სახარება წარმართებთან მიეტანა, მაგრამ მისი
არჩევა ნაწილობრივ განპირობებული იყო ძველი აღთქმის ცოდნით.

მით უმეტეს, რადგან ვიცი, რომ შენ განსწავლული ხარ იუდეველთა შორის არსებულ ყველა ჩვეულებასა და სადავო საკითხში; ამიტომ გევედრები, მოთმინებით მომისმინო. ჩემი ცხოვრების წესი სიყრმიდანვე, რომელიც თავიდანვე ჩემსავე ერში, იერუსალიმში იყო, იცის ყველა იუდეველმა; მათ, რომელნიც დასაბამიდან მიცნობდნენ, თუ ინებებენ დამოწმებას, რომ ჩვენი სარწმუნოების უმკაცრეს მიმდინარეობაში ვცხოვრობდი როგორც ფარისეველი. საქმეები 26:3-5.

საული განსწავლული იყო გამალიელის მიერ, რომელიც ძველი აღთქმის წერილთა ერთ-ერთ უდიდეს მასწავლებლად მიიჩნეოდა.

თხოვნა დაკმაყოფილდა, და „პავლე კიბეზე დადგა და ხალხს ხელით ანიშნა.“ ამ ჟესტმა მათი ყურადღება მიიპყრო, ხოლო მისმა იერმა პატივისცემა შთააგონა. „და როცა დიდი სიჩუმე ჩამოვარდა, მათ ებრაულ ენაზე მიმართა და თქვა: კაცნო, ძმანო და მამანო, ისმინეთ ჩემი თავის მართლება, რომელსაც ახლა თქვენს წინაშე ვაცხადებ.“ ნაცნობი ებრაული სიტყვების ხმაზე „ისინი კიდეც უფრო მეტად დადუმდნენ,“ და საყოველთაო სიჩუმეში მან განაგრძო: „მე ჭეშმარიტად იუდეველი კაცი ვარ, შობილი ტარსუსში, კილიკიის ქალაქში, მაგრამ აღზრდილი ამ ქალაქში გამალიელის ფერხით, და ნასწავლი მამათა რჯულის სრული წესისამებრ, და ღვთისადმი მოშურნე, როგორც თქვენ ყველანი ხართ დღეს.“ ვერავინ უარყოფდა მოციქულის ამ ნათქვამს, რადგან ის ფაქტები, რომელთაც იგი მოიხსენიებდა, კარგად იყო ცნობილი მრავალთათვის, რომლებიც ჯერ კიდევ ცხოვრობდნენ იერუსალიმში.“ მოციქულთა საქმეები, 408.

საული შემთხვევით არ ყოფილა არჩეული, და პავლეს მსახურების ერთ-ერთი განსაკუთრებული დანიშნულება იყო ხიდის გადება ხორციელი ისრაელის წმიდა ისტორიასა და სულიერი ისრაელის წმიდა ისტორიას შორის. ამ ფაქტთან კავშირში, მან ახალი აღთქმის უმეტესი ნაწილი დაწერა. მისი ნაწერებიდან ერთი თავი განსაზღვრავს საფუძველს როგორც პირველი ანგელოზის უწყების ჩარჩოსათვის, ასევე მესამე ანგელოზის უწყების ჩარჩოსათვის. ეს მონაკვეთი წარმოადგენს ადვენტიზმის ისტორიაში აღმართულ ძეგლს, რომელიც ადვენტიზმის დასაწყისსა და დასასრულში ბრძენთა და უგუნურთა შორის განსხვავებას მიუთითებს.

ახლა კი გევედრებით თქვენ, ძმანო, ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს მოსვლისა და მასთან ჩვენი შეკრების შესახებ, რათა მალე არ შეირყეთ გონებით და არ შემდრწუნდეთ არც სულით, არც სიტყვით, არც წერილით, ვითომ ჩვენგან იყოს, თითქოს ქრისტეს დღე უკვე დამდგარიყოს. ნურავინ შეგაცდენთ არავითარი ხერხით; რადგან ის დღე არ მოვა, თუ პირველად განდგომილება არ დადგა და არ გამოცხადდა ცოდვის კაცი, წარწყმედის ძე, რომელიც ეწინააღმდეგება და თავს აღიმაღლებს ყოველივეზე, რასაც ღმერთი ეწოდება ან რასაც თავყვანს სცემენ, ისე რომ იგი, როგორც ღმერთი, დაჯდება ღვთის ტაძარში და თავს გამოაცხადებს ღმერთად. ნუთუ არ გახსოვთ, რომ, როცა ჯერ კიდევ თქვენთან ვიყავი, ამას გეუბნებოდით? და ახლა იცით, რა აკავებს მას, რათა თავის ჟამს გამოცხადდეს. რადგან ურჯულოების საიდუმლო უკვე მოქმედებს; მხოლოდ ის, ვინც ახლა აკავებს, გააგრძელებს აკავებას, ვიდრე გზიდან არ იქნება აღებული. და მაშინ გამოცხადდება ის ურჯულო, რომელსაც უფალი მოსპობს თავისი ზაგის სულით და

გაანადგურებს თავისი მოსვლის ბრწყინვალეობით; იგი, რომლის მოსვლაც სატანის მოქმედებისამებრ არის, ყოველი ძალით, ნიშნებითა და ცრუ სასწაულებით, და ყოველგვარი უსამართლო საცდურით მათში, რომელნიც იღუპებიან, რადგან არ მიიღეს ჭეშმარიტების სიყვარული, რათა ხსნილიყვნენ. ამიტომ ღმერთი მიუვლენს მათ ძლიერ ცდუნებას, რათა ირწმუნონ სიცრუე, რათა განიკითხოს ყველა, ვინც ჭეშმარიტებას არ ერწმუნა, არამედ უსამართლობით ტკბებოდა. 2 თესალონიკელთა 2:1–12.

ამ მონაკვეთის კონტექსტია განხილვა იმისა, თუ როდის დაბრუნდებოდა ქრისტე მეორედ. პავლე შეახსენებს თესალონიკელებს, რომ ამ საზრუნავზე მან უკვე გასცა პასუხი ადრე, როდესაც თქვა: „განა არ გახსოვთ, რომ, როცა ჯერ კიდევ თქვენთან ვიყავი, ამას გეუბნებოდით?“ პავლე ცდილობდა, დაეცვა მძევი ცდომილებისგან საკითხში „ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს მოსვლისა და მასთან ჩვენი შეკრების შესახებ.“

ისტორიკოსები აღნიშნავენ, რომ უილიამ მილერის უწყების ნახევარი დაფუძნებული იყო დანიელის მერვე თავის მეთოთხმეტე მუხლში მოხსენიებული ორი ათას სამასი წლის მისეულ იდენტიფიცირებაზე. მისი უწყების მეორე ნახევარი, რომელიც ზოგჯერ აღიარებული არ არის, მდგომარეობდა ქრისტეს მეორედ მოსვლის შესახებ ცრუ სწავლებათა უარყოფაში.

იეზუიტთა ცრუ მეთოდოლოგიაზე დაფუძნებით არსებობდა (და დღემდე არსებობს) ერთ-ერთი გამოკვეთილი ცრუ სწავლება, რომელსაც უილიამ მილერი თანმიმდევრულად ეწინააღმდეგებოდა. ეს იყო ცრუ სწავლება, თითქოს უფლის მეორე მოსვლას წინ უძღოდა მშვიდობის ათასი წელი, რომელსაც „დროებით ათასწლეულს“ უწოდებდნენ და რომელსაც და უაითის და ასევე ეწინააღმდეგებოდა.

მილერის საქმიანობა ასევე ამყარებდა ქრისტეს სიტყვასიტყვითი დაბრუნების ჭეშმარიტებას, იმ ათასწლეულთან დაკავშირებული სხვადასხვა მცდარი შეხედულებების საწინააღმდეგოდ, რომლებიც მის ეპოქაში იყო გავრცელებული. პავლე 2 თესალონიკელთა მიმართ ეპისტოლეში მეორე მოსვლას ეხება, ამიტომ ეს მონაკვეთი მილერისათვის სიტყვასიტყვითი მეორე მოსვლის გაგების ნაწილი იყო. ეს თავი მილერისათვის „ახლანდელი ჭეშმარიტება“ იყო.

პავლე მიუთითებს მოვლენათა მნიშვნელოვან თანმიმდევრობაზე, რომელიც დაკავშირებულია მეორედ მოსვლასთან, და ასევე წარმოგვიდგენს იმ ლოგიკას, თუ რატომ არ უნდა მოელოდნენ თესალონიკელები უფლის დაბრუნებას თავიანთ სიცოცხლეში. პავლე ამბობს: „გვედრებით თქვენ, ძმანო, ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს მოსვლისა და მასთან ჩვენი შეკრების შესახებ“. სიტყვა „გვედრებით“ ნიშნავს დაკითხვას. პავლე მსჯელობს იმ ელემენტებზე, რომლებიც დაკავშირებულია მეორედ მოსვლასთან, და თავის მსმენელებს ერთგვარი დაკითხვის გზით უძღვება, რაც მიზნად ისახავს, რომ მისმა მსმენელებმა გააანალიზონ მისი ლოგიკა.

მისი ლოგიკის სტრუქტურა ასეთია: ვიდრე ქრისტე მეორედ დაბრუნდება, პაპობა უნდა იქნეს გამოვლენილი და იმმართველოს; ხოლო ვიდრე პაპობა ისტორიაში გამოჩნდება, ჯერ განდგომილება უნდა მოხდეს. განდგომილება ჯერ კიდევ მომავალში იყო, ამიტომ

პაპობის გამოჩენა ამაზეც უფრო შორს იყო გადადებული. მაშ, როგორ შეიძლებოდა ვინმე მოტყუებულიყო და ეფიქრა, რომ ქრისტეს დაბრუნება მალე მოხდებოდა? იგი პაპობის რამდენიმე სიმბოლოს იყენებს, რათა დაადგინოს, თუ ვინ არის ის ძალა, რომელიც განდგომილების შემდეგ ცხადდება. იგი პაპობას უწოდებს „ცოდვის კაცს“, „ურჯულოს“, „დაღუპვის ძეს“ და „ურჯულოების საიდუმლოს“. და უაიტი ნათლად აცხადებს, რომ ეს ყოველივე პაპობის მამხილებელი სიმბოლოებია.

„მაგრამ ქრისტეს მოსვლამდე რელიგიურ სამყაროში უნდა მომხდარიყო მნიშვნელოვანი მოვლენები, რომლებიც წინასწარმეტყველებაში იყო ნაწინასწარმეტყველები. მოციქული აცხადებდა: „ნუ შეიძვრებით მალე გონებით, ნურც შეძრწუნდებით — არც სულით, არც სიტყვით, არც ვითომდა ჩვენგან მოწერილი წერილით — თითქოს ქრისტეს დღე ახლოს იყოს. არავინ შეგაცდინოთ არავითარი სახით; რადგან ის დღე არ მოვა, თუ ჯერ განდგომილება არ დადგება და არ გამოცხადდება ცოდვის კაცი, დაღუპვის ძე; რომელიც ეწინააღმდეგება და აღიმალლებს თავს ყოველივე იმის ზემოთ, რაც ღმერთად იწოდება ან თაყვანსაცემია, ისე რომ იგი, როგორც ღმერთი, დაჯდება ღვთის ტაძარში და თავს წარმოაჩენს, ვითარცა ღმერთი.“

„პავლეს სიტყვები არ უნდა არასწორად განმარტებულიყო. არ უნდა ესწავლებინათ, თითქოს იგი, განსაკუთრებული გამოცხადებით, თესალონიკელებს აფრთხილებდა ქრისტეს დაუყოვნებელი მოსვლის შესახებ. ამგვარი შეხედულება რწმენაში არეულობას გამოიწვევდა, რადგან იმედგაცრუებას ხშირად ურწმუნობამდე მიჰყავს. ამიტომ მოციქულმა ძმებს გააფრთხილა, არ მიეღოთ მისგან მომდინარე ასეთგვარი უწყება, და შემდეგ ხაზი გაუსვა იმ ფაქტს, რომ პაპობრივი ძალაუფლება, რომელიც ასე ნათლად არის აღწერილი წინასწარმეტყველ დანიელთან, ჯერ კიდევ უნდა აღმდგარიყო და ეომა ღვთის ხალხის წინააღმდეგ. ვიდრე ეს ძალაუფლება თავის მომაკვდინებელ და ღვთისმგმობელ საქმეს აღასრულებდა, ეკლესიისათვის ამაო იქნებოდა თავიანთი უფლის მოსვლის მოლოდინი. „ნუთუ არ გახსოვთ,“ — იკითხა პავლემ, — „რომ, როცა ჯერ კიდევ თქვენთან ვიყავი, ამას გეუბნებოდით?““

„საშინელი იყო ის განსაცდელები, რომლებიც ჭეშმარიტ ეკლესიას უნდა დასტეხოდა თავს. თვით იმ დროსაც კი, როდესაც მოციქული წერდა, „ურჯულოების საიდუმლო“ უკვე მოქმედებას იყო დაწყებული. ის მოვლენები, რომლებიც მომავალში უნდა განვითარებულიყო, უნდა ყოფილიყო „სატანის მოქმედებისამებრ, ყოველი ძალით, ნიშნებითა და ცრუ სასწაულებით, და ყოველგვარი უსამართლობის საცდურით მათში, რომელნიც იღუპებიან.“

„განსაკუთრებით საზეიმოა მოციქულის განცხადება მათ შესახებ, ვინც უარს იტყვის 'ჭეშმარიტების სიყვარულის' მიღებაზე. „ამის გამო,“ — აცხადებს იგი ყველა იმათ შესახებ, ვინც განზრახ უარყოფს ჭეშმარიტების უწყებებს, — „ღმერთი მოუვლენს მათ ძლიერ ცთომილებას, რათა ირწმუნონ სიცრუე; რათა დაისაჯონ ყველანი, რომელთაც არ ირწმუნეს ჭეშმარიტება, არამედ უსამართლობით ტკბებოდნენ.“ ადამიანებს დაუსჯელად არ ძალუძთ უარყონ ის გაფრთხილებები, რომელთაც ღმერთი თავისი წყალობით უგზავნის მათ. მათგან, ვინც დაჟინებით განაგრძობს ამ გაფრთხილებებისგან მიქცევას, ღმერთი განარიდებს თავის სულს და

ტოვებს მათ იმ საცდურებში, რომლებიც მათ უყვართ.“ მოციქულთა საქმეები, 265, 266.

მიუხედავად იმისა, რომ და უაიტი პავლეს ამ მონაკვეთიდან პირდაპირ განსაზღვრავს „ცოდვის კაცს“, იმ „ურჯულოს“, „დაღუპვის ძეს“ და „ურჯულოების საიდუმლოს“ და მას „საპაპო ძალაუფლებას“ უწოდებს, იგი კიდევ უფრო მეტს ამბობს. იგი მიუთითებს, რომ ეს სიმბოლოები, რომლებიც პავლემ რომის პაპის აღსანიშნავად გამოიყენა, დანიელის წიგნიდან არის დაფუძნებული, როდესაც თქვა: „ამიტომ მოციქულმა გააფრთხილა ძმები, რომ არ მიეღოთ მისგან მომდინარედი მიჩნეული ასეთი უწყება, და შემდეგ ხაზი გაუსვა იმ ფაქტს, რომ საპაპო ძალაუფლება, რომელიც ასე ნათლად არის აღწერილი წინასწარმეტყველ დანიელის მიერ, ჯერ კიდევ უნდა აღმდგარიყო და ებრძოლა ღვთის ერის წინააღმდეგ. ვიდრე ეს ძალაუფლება თავის მომაკვდინებელ და მკრეხელურ საქმეს აღსრულებდა, ეკლესიისათვის ფუჭი იქნებოდა მათი უფლის მოსვლის მოლოდინი.“ პავლე თესალონიკელთა მიმართ გზავნილის იმ ნაწილს, რომელიც პაპობას განსაზღვრავდა, აფუძნებდა დანიელის მეთერთმეტე თავზე და ოცდამეექვსე მუხლზე.

და მეფე მოიქცევა თავისი ნებით; აღიმალღებს თავს და განიდიდებს თავს ყოველ ღმერთზე მეტად, და საკვირველ სიტყვებს იტყვის ღმერთთა ღმერთის წინააღმდეგ, და იწინასწარმეტყველებული რისხვის აღსრულებამდე იკეთილდღეობს, რადგან დადგენილი აღსრულდება. დანიელი 11:36.

როდესაც პავლე განსაზღვრავს პაპს, როგორც მას, „რომელიც ეწინააღმდეგება და აღიმალღებს თავს ყოველივე იმის ზემოთ, რასაც ღმერთი ეწოდება ან რასაც თაყვანს სცემენ, ისე რომ ის, როგორც ღმერთი, ზის ღვთის ტაძარში და თავს აჩენს, თითქოს ღმერთი იყოს“, პავლე ამით წინასწარმეტყველ დანიელის აღწერილობას გადმოსცემდა იმ „მეფის“ შესახებ, რომელიც მოქმედებდა „თავისი ნებით“ და „აღიმალღებდა თავს“ და „განდიდებოდა ყოველ ღმერთზე მეტად“. პაპი არის ის მეფე, რომელიც „საოცარ სიტყვებს ლაპარაკობს ღმერთთა ღმერთის წინააღმდეგ“, და პაპი არის ის ძალა, რომელიც „წარმართებოდა, ვიდრე“ პირველი „რისხვა“ „არ აღსრულდებოდა“ 1798 წელს.

დანიელის მეთერთმეტე თავის ოცდამეექვსე მუხლის სწორად გაგება აბსოლუტურად აუცილებელია, თუ 1989 წელს ცოდნის გამრავლება სწორად უნდა იქნეს გაგებული. ამ მიზეზით, მცდარი სწავლება, რომლის მიხედვითაც ამ მუხლში მოხსენიებული მეფე საფრანგეთი იყო, როგორც ეს ურია სმითმა შემოიტანა, ადვენტიზმის პირველ თაობაში (1863-დან 1888 წლამდე) იქნა შემოტანილი. სმითმა ოცდამეექვსე მუხლის ტექსტი შეცვალა „იმ მეფედან“ („the king“ — რაც პაპობაა, რომელიც წინა მუხლებში იყო აღწერილი) „ერთ მეფედ“ („a king“ — ნებისმიერი მეფე), რათა ათეისტურ საფრანგეთს რომის თაყვანისცემის წესის მახასიათებლები მიეწერა; მაგრამ ეს მხოლოდ საწყისი საფეხური იყო, რათა წინ წამოეყენებინა თავისი საყვარელი თეორია იმის შესახებ, რომ ორმოცე მუხლიდან მოყოლებული ჩრდილოეთის მეფე თურქეთი იყო.

სატანამ ადრევე დაიწყო იმ ფაქტის დაბნელება, რომ ამ მუხლში მოხსენიებული მეფე პაპობაა, და სწორედ მოციქული პავლეა, ვინც დანიელის მოწმობას ამ ფაქტის მეორე მოწმედ უმოწმებს. დის უაითმა მესამე მოწმე წარმოადგინა.

სატანა მხოლოდ იმას კი არ ცდილობდა, დაებნელებინა ჭეშმარიტება იმის შესახებ, რომ ამ მუხლში მოხსენიებული მეფე პაპია, არამედ ამავე მუხლში მოცემული ჭეშმარიტების გზიდან გადაყვანით მან ბუნდოვანი გახადა ის მნიშვნელობაც, თუ რას წარმოადგენდა მუხლში ნახსენები „რისხვა“. მუხლში მოხსენიებულ პაპობას უნდა ეყვავილა 1798 წლამდე, როცა მას სასიკვდილო ჭრილობა მიაღდა. 1798 წელი არის ღვთის რისხვის ორი ათას ხუთას ოცწლიანი პერიოდის დასასრული, რომელიც განხორციელდა ისრაელის ჩრდილოეთ სამეფოს წინააღმდეგ და დაიწყო ძვ. წ. 723 წელს.

თუ ადვენტიზმს 1863 წელს „შვიდი ჟამის“ დაცვა და განმტკიცება მოეხდინა, ურია სმითს თითქმის შეუძლებელი იქნებოდა ოცდამეექვსე მუხლთან დაკავშირებით ასეთი უგუნურების გატანა, რადგან „რისხვა“ გაგებული იქნებოდა, როგორც ღმერთის პირველი „შვიდი ჟამის“ რისხვის წარმოდგენა, და ამგვარად მას არავითარი კავშირი არ ექნებოდა საფრანგეთთან. 1989 წელს ცოდნის ზრდას პავლე ამ მონაკვეთში ადასტურებს, და ამის გამო პავლეს გაფრთხილება ამავე მონაკვეთში მათ შესახებ, ვინც ჭეშმარიტების სიყვარულს არ იღებს, არამედ ძლიერ საცდურს იღებს, სწორედ ამ მონაკვეთში პავლეს მიერ წარმოდგენილი ჭეშმარიტებების უარყოფის შედეგად სრულდება. ერთ-ერთი ამ ჭეშმარიტებათაგანია დანიელის წიგნის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეათე-მეოთხეიდან ორმოცდამეათე-მეხუთე მუხლებამდე ჩრდილოეთის მეფის სწორი იდენტიფიკაცია.

ამ მონაკვეთში, მას შემდეგ, რაც პავლე რომის პაპს ამოიცნობს, იგი მიუთითებს ქვეყნიერების დასასრულის ჟამს მოვლენათა თანმიმდევრობაზე, რომელიც ქრისტეს მეორედ მოსვლას უძღვის წინ და რომელიც ამ მონაკვეთის საგანს წარმოადგენს. იგი ამბობს: „მაშინ გამოცხადდება ის ურჯულო“. ეს „ურჯულო“ არის პაპი, „რომელსაც უფალი მოსპობს თავისი პირის სულით და გაანადგურებს თავისი მოსვლის ბრწყინვალეობით“. შემდეგ პავლე ამბობს: „მას, რომლის მოსვლაც არის სატანის მოქმედებით, ყოველგვარი ძალით, ნიშნებითა და ცრუ სასწაულებით“. იესო არის ის, „ვისი მოსვლაც არის სატანის მოქმედებით“.

სატანის სასწაულებრივი მოქმედების პერიოდი გრძელდება მალე მოსალოდნელი კვირადღის კანონის დროიდან იმ დრომდე, ვიდრე მიქაელი აღდგება და კაცობრიობის გამოცდის ვადა დაიხურება. სატანა არ ახდენს არავითარ სასწაულს შვიდი უკანასკნელი წელულის დროს, რომლებიც იღვრება გამოცდის ვადის დახურვიდან ქრისტეს დაბრუნებამდე.

ქრისტე ამბობს: „მათი ნაყოფით იცნობთ მათ“. თუ ისინი, ვისი მეშვეობითაც განკურნებები აღესრულება, ამ გამოვლინებათა გამო მიდრეკილნი არიან გაამართლონ ღვთის რჯულის უგულვებელყოფა და განაგრძონ ურჩობაში, თუმცა ძალაუფლება აქვთ ნებისმიერი და ყოველგვარი მასშტაბით, აქედან არ გამომდინარეობს, რომ მათ ღვთის დიადი ძალა აქვთ. პირიქით, ეს არის დიდი

მაცდურის სასწაულმოქმედი ძალა. იგი მორალური რჯულის დამრღვევია და იყენებს ყოველ საშუალებას, რომლის დაუფლებაც შეუძლია, რათა ადამიანებს დაუბრმავოს თვალები მისი ჭეშმარიტი ხასიათის მიმართ. ჩვენ გაფრთხილებულნი ვართ, რომ უკანასკნელ დღეებში იგი იმოქმედებს ნიშნებითა და ცრუ სასწაულებით. და იგი განაგრძობს ამ სასწაულებს მადლის ჟამის დასრულებამდე, რათა მათზე მიუთითოს როგორც მტკიცებულებაზე, რომ იგი ნათლის ანგელოზია და არა ბნელის“. The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 911.

პავლე მიუთითებს, რომ უნდა მომხდარიყო განდგომილება, რომელიც წინ უძღოდა პაპობის გამოცხადებას, და რომ ქრისტეს მეორედ მოსვლა მოხდებოდა სატანის საკვირველი მოქმედების „შემდეგ“. სატანის საკვირველი მოქმედება იწყება შეერთებულ შტატებში კვირადღის კანონით და მთავრდება მადლის დროის დასასრულის დადგომითა და შვიდი უკანასკნელი წყლულით. სატანის საკვირველი მოქმედება იწყება შეერთებულ შტატებში კვირადღის კანონით.

„პაპობის დაწესებულების აღსრულების შესახებ გამოცემული დადგენილებით, რომელიც ღვთის კანონის დარღვევით იქნება გამოტანილი, ჩვენი ერი სრულიად განუდგება სიმართლეს. როდესაც პროტესტანტიზმი უფსკრულზე გადაიწვდის ხელს, რათა რომის ძალაუფლების ხელს ჩასჭიდოს; როდესაც იგი წაიწვდენს ხელს უფსკრულის თავზე, რათა სპირიტუალიზმს ხელები ჩამოართვას; როდესაც ამ სამმაგი კავშირის გავლენით ჩვენი ქვეყანა, როგორც პროტესტანტული და რესპუბლიკური მმართველობის მქონე სახელმწიფო, უარყოფს თავისი კონსტიტუციის ყოველ პრინციპს და ხელს შეუწყობს პაპისტური სიცრუისა და ცდუნებების გავრცელებას, მაშინ შეგვეძლება ვიცოდეთ, რომ დადგა სატანის საოცარი მოქმედების ჟამი და რომ აღსასრული ახლოს არის.“ მოწმობანი, ტომი 5, 451.

კვირის კანონი არის მეექვსე სამეფოს დასასრული — გამოცხადების მეცამეტე თავის მიწის მხეცისა. მიწის მხეცმა მეფობა დაიწყო 1798 წელს, პაპობის მმართველობის ათას ორას სამოცი წლის დასასრულს. ამიტომ პაპობა გამოჩნდა 538 წელს, თუმცა მისი საქმიანობა, რათა მსოფლიოზე ხელთ ეგდო ძალაუფლება, უკვე მოქმედებდა, როდესაც პავლემ თავისი სიტყვები დაწერა. 538 წლამდე უნდა მომხდარიყო განდგომილება, რომელიც წინ უძღოდა ცოდვის კაცის გამოცხადებას, რომელიც ღმერთის ტაძარში ზის.

განდგომილება წარმოდგენილი იყო პერგამოს ეკლესიით, როდესაც ქრისტიანულმა ეკლესიამ წარმართობის რელიგიასთან კომპრომისზე წავიდა, როგორც ეს იმპერატორ კონსტანტინეს მიერ არის სიმბოლიზებული. პავლე ასახელებდა იმ წინასწარმეტყველურ ნიშნულებს, რომლებიც აუცილებლად უნდა განხორციელებულიყო ქრისტეს მეორედ მოსვლამდე. მას შემდეგ, რაც გაიხსენა, რაც მან ადრე ასწავლა თესალონიკელებს, შემდეგ ეკითხება მათ, ნუთუ არ ახსოვთ, რომ მან უწინასწარ ასწავლა მათ ეს ჭეშმარიტებები? შემდეგ შეახსენებს მათ, რომ ასევე უნდა ახსოვდეთ, რომ ასწავლიდა მათ, რომ ერთ ძალას უნდა „ეკავებინა“ პაპობა, „რათა“ პაპობა „თავის ჟამს გამოცხადებულიყო“. სიტყვა „ეკავებინა“ ნიშნავს შეკავებას. სიტყვა „ეკავებინა“ მოგვიანებით იმავე მონაკვეთში ნათარგმნია როგორც „ახლა აკავებს“.

ამიტომ ეს მონაკვეთი სწორად არის გადმოცემული ასე: „და ახლა იცით, რა აკავებს პაპობას, რათა პაპობა გამოცხადდეს თავის ჟამს. ვინაიდან ურჯულოების საიდუმლო (პაპობა) უკვე მოქმედებს; მხოლოდ ის, ვინც ახლა აკავებს პაპობას, განაგრძობს პაპობის შეკავებას, ვიდრე გზიდან არ იქნება აყვანილი.“ როდესაც უილიამ მილერმა თესალონიკელთა ამ მონაკვეთს მიუქცია ყურადღება, მან გააცნობიერა, რომ ის ძალა, რომელმაც 538 წელს პაპობას დედამიწის ტახტზე აღსვლა შეუშალა, იყო წარმართული რომი, და რომ წარმართული რომი შეაკავებდა პაპური ძალაუფლების აღზევებას, ვიდრე წარმართული რომი „გზიდან არ იქნებოდა აყვანილი.“

„იმ თორმეტი წლის განმავლობაში, როდესაც მე დეისტი ვიყავი, კვითხულობდი ყველა ისტორიას, რომელთა შოვნასაც შევძლებდი; ახლა კი ბიბლია შემიყვარდა. იგი იესოს შესახებ ასწავლიდა! მაგრამ მაინც ბიბლიის დიდი ნაწილი ჩემთვის ბნელი იყო. 1818 ან 1819 წელს, ერთ მეგობართან საუბრისას, ვისთანაც სტუმრად ვიყავი მისული და რომელსაც ჩემთვის მაშინ იცნობდა და ესმოდა, როცა დეისტობისას ვსაუბრობდი, მან საკმაოდ მრავლისმთქმელი სახით მკითხა: „რას ფიქრობ ამ მუხლზე და იმ მუხლზე?“ — გულისხმობდა იმ ძველ ტექსტებს, რომელთაც მე დეისტობისას ვეწინააღმდეგებოდი. მივხვდი, რასაც ის მიზნად ისახავდა, და ვუპასუხე — თუ დროს მომცემ, გეტყვი, რას ნიშნავს ისინი. „რამდენ დროს ითხოვ?“ — „არ ვიცი, მაგრამ გეტყვი,“ — მივუგე, რადგან ვერ დავიჯერებდი, რომ ღმერთს ისეთი გამოცხადება მიეცა, რომლის გაგებაც შეუძლებელი იქნებოდა. მაშინ გადავწყვიტე, ჩემი ბიბლია შემესწავლა, დარწმუნებული, რომ შევძლებდი გამეგო, რას გულისხმობდა სულიწმინდა. მაგრამ როგორც კი ეს გადაწყვეტილება მივიღე, აზრი მომივიდა — „დავუშვათ, ისეთ ადგილს წააწყდები, რომლის გაგებაც არ შეგიძლია; რას იზამ?“ მაშინ ბიბლიის შესწავლის ეს წესი მომივიდა აზრად: ავიღებ ასეთი ადგილების სიტყვებს, მთელ ბიბლიაში გავადევნებ მათ კვალს და ამ გზით გავარკვევ მათ მნიშვნელობას. მე მქონდა კრიუდენის კონკორდანსი, რომელიც, ჩემი აზრით, მსოფლიოში საუკეთესოა; ამიტომ ავიღე იგი და ჩემი ბიბლია, დავჯექი ჩემს საწერ მაგიდასთან და აღარაფერს ვკითხულობდი, გარდა ცოტაოდენი გაზეთებისა, რადგან გადაწყვეტილი მქონდა, მცოდნოდა, რას ნიშნავდა ჩემი ბიბლია.“

„დავიწყე დაბადებიდან და ნელა-ნელა განვაგრძობდი კითხვას; და როდესაც მივადგებოდი ისეთ მუხლს, რომელსაც ვერ ვიგებდი, ბიბლიას ვიკვლევდი, რათა გამერკვია, რას ნიშნავდა იგი. მას შემდეგ, რაც ამგვარად მთელი ბიბლია გავიარე, ო, რაოდენ ნათლად და დიდებით გამომეცხადა ჭეშმარიტება! აღმოვაჩინე ის, რასაც მე თქვენ გიქადაგებდით. დავრწმუნდი, რომ შვიდი ჟამი 1843 წელს სრულდებოდა. შემდეგ მივედი 2300 დღემდე; მათაც იმავე დასკვნამდე მიმიყვანეს; მაგრამ არ მიფიქრია იმის გარკვევა, როდის მოდიოდა მაცხოვარი, და ამის დაჯერებაც არ შემეძლო; თუმცა ნათელმა ისეთი ძალით დამკრა, რომ არ ვიცოდი, რა მექნა. ახლა, ვფიქრობდი, ალვიკაზმები და ალვიჭურვები; ბიბლიაზე სწრაფად არ ვივლი და არც მის უკან ჩამოვრჩები. რასაც ბიბლია ასწავლის, მას მივეკვრები. მაგრამ მაინც რჩებოდა რამდენიმე მუხლი, რომელსაც ვერ ვიგებდი.“

„ეს იყო მისი ბიბლიის შესწავლის ზოგადი მეთოდის შესახებ. სხვა შემთხვევაში მან განმარტა ის მეთოდი, რომლითაც ჩვენს წინაშე არსებული ტექსტის აზრს ადგენდა

— „მუდმივის“ აზრს. „ვკითხულობდი შემდგომ“, თქვა მან, „და ვერ ვპოვე სხვა ადგილი, სადაც ეს გვხვდებოდა, გარდა დანიელისა. შემდეგ მივუბრუნდი იმ სიტყვებს, რომლებიც მასთან იყო დაკავშირებული: „წარიღოს“. ის წარიღებს მუდმივს, „იმ დროიდან, როცა მუდმივი წაღებულ იქნება“ და სხვ. ვკითხულობდი შემდგომ და ვფიქრობდი, რომ ამ ტექსტზე ვერავითარ ნათელს ვერ ვიპოვიდი; ბოლოს მივედი 2 Thessalonians 2:7–8-მდე. „ვინაიდან ურჯულოების საიდუმლო უკვე მოქმედებს; მხოლოდ ის, ვინც ახლა აკავებს, აკავებდეს, ვიდრე გზიდან არ იქნას აღებული, და მაშინ გამოცხადდება ის ურჯულო,“ და სხვ. და როდესაც ამ ტექსტამდე მივედი, ო, რაოდენ ნათლად და დიდებულად გამოჩნდა ჭეშმარიტება! აი, ეს არის! ეს არის „მუდმივი“! მაშ, ახლა, რას გულისხმობს პავლე „იმით, ვინც ახლა აკავებს“, ანუ აბრკოლებს? „ცოდვის კაცში“ და „ურჯულოში“ პაპობა იგულისხმება. მაშ, რა არის ის, რაც პაპობას გამოცხადებისაგან აკავებს? რატომ, ეს არის წარმართობა; მამასადამე, „მუდმივი“ წარმართობას უნდა ნიშნავდეს.“ William Miller, Apollos Hale, The Second Advent Manual, 65, 66.

იმ გაგების გარეშე, რომ დანიელის წიგნში „ყოველდღიური“ წარმართობის სიმბოლო იყო, მიღერს ძლიერ გაუჭირდებოდა იმ ჩარჩოს ჩამოყალიბება, რომლის საფუძველზეც მან თავისი წინასწარმეტყველური სტრუქტურა ააგო. „ყოველდღიური“ დანიელის წიგნში ხუთჯერ გვხვდება, და მას ყოველთვის მოსდევს პაპიზმის სიმბოლო. მტკიცებულება იმისა, რომ დანიელის წიგნში „ყოველდღიური“ წარმართობაა, პავლეს თესალონიკელთა მიმართ წერილშია მოცემული. ღვთის სიტყვაში ერთ-ერთი უმკაცრესი გაფრთხილება სწორედ იქ არის მოცემული, რადგან იქ პავლე ნათლად აცხადებს, რომ ისინი, რომელთაც ჭეშმარიტება არ უყვართ, ძლიერ ცდუნებას მიეცემიან. ჭეშმარიტება, რომელიც განზრახ იყო მოთავსებული თესალონიკელთა მიმართ წერილში, იყო წარმართობის კავშირის გამოვლენა პაპიზმთან, და ამ ჭეშმარიტების უარყოფა იმის გარანტიას იძლევა, რომ ამ უარყოფის შედეგად ძლიერი ცდუნება დადგება.

ამ თემას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

დაიცადეთ და განცვიფრდით; იყვირეთ და კივილ-ღალადი აღავლინეთ: დამთვრალნი არიან, მაგრამ არა ღვინით; ბარბაცებენ, მაგრამ არა თრობელი სასმლით. რადგან უფალმა გადმოასხა თქვენზე ღრმა ძილის სული და დაგიხუჭათ თვალები; წინასწარმეტყველნი და თქვენი მთავარნი, მხილველნი, დაფარა მან. და ყოველი ხილვა თქვენთვის იქცა როგორც დაბეჭდილი წიგნის სიტყვები, რომელსაც აწვდიან განსწავლულს და ეუბნებიან: გვედრები, წაიკითხე ეს; ხოლო იგი ამბობს: არ შემიძლია, რადგან დაბეჭდილია. და წიგნი მიეწოდება უსწავლელს და ეუბნებიან: გვედრები, წაიკითხე ეს; ხოლო იგი ამბობს: უსწავლელი ვარ. ამიტომ თქვა უფალმა: რაკი ეს ხალხი პირით მიახლოვდება მე და ბაგეებით მცემს პატივს, ხოლო გული თავისი შორს წაუღია ჩემგან, და მათი შიში ჩემდამი მხოლოდ კაცთა მცნების მიერ ნასწავლი რამ არის, ამიტომ, აჰა, კვლავ მოვიმოქმედებ საკვირველ საქმეს ამ ხალხში, საკვირველსა და საოცარს; რადგან დაიღუპება სიბრძნე მათი ბრძენებისა, და გონიერება მათი გონიერთა დაიფარება. ვაი მათ, რომელნიც ღრმად ცდილობენ უფლისგან დამალონ თავიანთი ზრახვა, და მათი საქმენი ბნელშია, და

ამბობენ: ვინ გვხედავს ჩვენ? და ვინ გვიცნობს ჩვენ? ჭეშმარიტად, თქვენი ყველაფრის უკუღმა დაყენება მექოთნის თიხად შეირაცხება: ნუთუ ნამოქმედარი ეტყვის თავის შემოქმედს: არ შემქმნაო? ან ნუთუ ქმნილება ეტყვის თავის გამომსახველს: გონიერება არ ჰქონდაო? ესაია 29:9–16.